

Tako se je začelo

Živjo vsi, ki imate radi majhne otroke. Kdo sem? Pravijo mi Borut, Mucek, Mali, Smejko, Hlačman, ... Malo sem zmeden ob vseh teh imenih. Če me vprašajo, kdo je Mucek, sklonim glavo in usmerim prst proti svojim prsim. Kadar jih zanima, kdo je Borut, stečem proti ogledalu in pokažem na podobo v njem. Močan in velik sem kot večina malčkov petnajstih mesecev. Nikoli nisem pri miru. Še med spanjem ne. Stikam povsod, kjer se da. Na moje prste se kar lepijo stvari. Največ je umazanije. Fuj!

Da sem radoveden, pravijo. Da moje zvedave oči neprestano iščejo in odkrivajo nove zaklade. Svetli, nakodrani lasje me izdajajo, kadar se skrivam. Ponavadi še prej zaslišijo moj glas. Cela hiša ga je polna, rad se smejim.

Mami Mojca je nad menoj navdušena. Babi tudi in kadar sta skupaj, mami ukaže babici naj piše, če povem kaj smešnega. Babi se je namreč odločila, da bo napisala o meni knjigo, drugače bodo pozabili, kaj vse sem počel in potem bo za vedno pozabljeno. Meni, da bo najbolje začeti z dnevi, ko sem razgrajal še v mamičinem trebuščku.

Zdaj veste, koliko mesecev sem imel, ko sem babico "nagovoril", da je začela pisati o meni. Zapisala bo najprej moje stare grehe, sledile bodo sprotne dogodivščine. Vse dotlej, ko bom znal pisati sam. Takrat mi bo dala moje zgodbice. Lahko bom nadaljeval.

V trebuščku

To je moja vesela in hitra mami Mojca. Pravkar bo rodila, pa skače po Piranu. Oho! Zdaj bi se pa skoraj zakotalila po stopnicah. Babi pravi, da ji kar lasje stojijo pokonci, ko mami takole divja navzdol. Ta babi je najbrž smešna. Se mi pa zdi, da ima prav. Nič kaj nežno me ne premetava po mamičinem trebuščku.

Kakšna je mami? Gotovo zelo lepa! Ati Igor jo tako občuduje. In ati je tudi postaven, prijazen.

Kadar se v trebuščku premikam, me nežno božata. Tako prijetno je. Imamo se radi.

Mami se kar naprej sonči. Vroče mi je. Pa ne dolgo. Čof, naredi, in mami plava, plava, plava. Juhuhu, kako lepo drsiva po vodni gladini! Raje sem pri miru, da ne bi odčofotala na obalo. Babi, to boječko skrbi, da me bo še rodila v morju. Pa kaj. Rad bi videl morje, ki je vsem tako všeč. Malo preden naj bi pokukal v svet, me mami in ati peljeta v Pariz. Dedi in babi opazujeta in opozarjata mojo mamico. Prav kregata se: „Fantek se bo zdaj zdaj rodil, ti pa ne le, da mirno čakaš na njegov prihod na svet v domači Ljubljani, ampak lepo po Piranu poskakuješ, še na rolkah v najhujši vročini, in v Pariz se odpravljaš! Se ti ne zdi malo nevarno? Jaz nisem bila tako neodgovorna.” Mami se posmeje in se naredi gluha, ati skomigne z rameni in že smo na letalu. Vesela sta, občudujeta zgradbe in njihovo notranjost. Nič ne vidim, sem pa tudi sam vesel. In kolikokrat se objameta in poljubita! Njuna trebuščka sta čisto skupaj. Potuhnem se in se od ugodja hehetam. Me pa že močno zanima, kako je zunaj.

Moje rojstvo

Prišel je dan, ko jaz Borut, pokukam v svet. Tako prvokrat zares vidim mami Mojco in atija Igorja. Zdaj vem, da se je roditi težko. Popkovina se je zapletla! Nisem mogel ven, notri pa tudi ni bilo več mogoče ostati. Z mami sva se trudila, nazadnje so morali narediti carski rez. Rodil se je car, so rekli. Že tako sem bil utrujen, potem me je pa še zeblo. Ko so me ogreli in toplo zavili, me je stisnil ati v naročje. Bilo je lepo, zato se nisem pritoževal, atiju pa najbrž tudi, ker me je kar nekaj ur tiščal k sebi. Se je bal, da mu bom ušel?

Dido

Kakšen dan! Dan, kot naročen za srečo. Prinesel sem jo mamici, atiju, babicama, dedijema, stricem, tetam, vsem znancem družine. Mislijo le name, ustavile so se vsakodnevne skrbi, vse je lepo. Nihče ni žalosten. Vsak me želi čim prej videti, mi kaj podariti. Nekaj, kar mi bo prinašalo srečo, nekaj, s čimer se bom igral, nekaj, kar bom imel rad. Pa se jih naglejte te babice, dedke, strice in tete ... Vsi so enakega mnenja. Plišast medvedek je najboljši! Omare so natrpane z njimi. Še sreča, da je skoraj vsak drugačen in so vsi na moč prikupni.

Dedi je zagledal prav posebnega. Babi bi rada kupila kaj drugega. Prvi vnuček je vendar prvi vnuček. Zanj bi z dedijem sklatila zvezde z neba. Medvedek ni to, kar bi želela zame.

Ampak glej! Tudi babico prevzame tisti dedijev srednje velik kosmatinček. Nagajiv in poreden se zdi. Oči se mu svetijo, kar zažari, ko dedi pove, da bi kupil njega. Navihanček pomežikne dediju in babici, se jima nasmehne in iztegne sprednji taci proti njima. Mogoče je pa res pravšen za vnučka, si mislita, in prodajalko prosita, da jima ga pokaže. Dotakneta se ga in glej čudo! Kosmatinček je mehak,

prijetno topel, pritisne se k njima, oči se mu še lepše svetijo. Dedi in babi ne pomišljata več. Kupita ga in poimenujeta Dido.

Vesel sem, ko mi ga prineseta. V začetku smem le gledati. Z očmi se sporazumevam z njim, hrepeneče se nagibava drug proti drugemu. Po nekaj dneh sem že dovolj krepak in lahko mi dajo Didoja. Kako prijetno nama je, ko se prvokrat stisneva! Oba postaneva še toplejša, zato mamico zaskrbi, tako kot še velikokrat pozneje, da imam vročino. Zapleteva se v močno vez medsebojne naklonjenosti. Vedno sva skupaj, nihče naju ne more ločiti. Vse delava drug ob drugem. Še spi v moji posteljici.

Popotnik

Mami pravi, da bo kmalu naredila iz mene popotnika. Sama bi kar naprej potovala, zato postane bolna, če vsake toliko časa ne spakira kovčkov in gre po svetu. Odkar sem se rodil, ne more. Le do dedija in babice v Idriji in do dedija in babice v Velenju gremo. Za kakšen dan več, tudi čez noč, se odpravimo v brunarico v Dolah. To in enodnevni izleti se zdijo mami odločno premalo.

Toda tokrat gresta dedi in babi iz Idrije v toplice. Matej bo šel z njima, prababica tudi, midva z mami sva vabljeni. Mami zagriže v ponujeno. Koliko mojih stvari znese v avto! Že običajno debelo gledam, kadar se čemu čudim. Tokrat dvakrat debelejše. Najamemo hišico, vse je zame nenavadno. In velik bazen! Ne otroška banja ali pa banja za odrasle, dosti več je vode! Ljudje se v njej veselijo in brcajo. Nič kaj ne pomišljam. Oklenem se dedija in uživam v vodi. Pozneje so dovolj zanesljivi tudi drugi. Mami, babi in Matej. Za začetek se mi zdi najzaneslivejši dedi in tudi pozneje se njega najbolj držim.

Še nekaj se zgodi. Ne maram tuša. Doma me ne morejo nikoli stuširati. Tu pa, ker hodijo vsi ven in noter izpod tistih škropilnic, se zdi tudi meni v redu.

Lepo in zabavno.

Morski deček

„Buu, vroče je,” pravi mami in razlaga, da bova šla na morje. Opisuje veliko vodo, kjer bom po mili volji lahko škropil. Bil sem že na morju, a nisem plaval. Mi je pa to čudovito plavanje znano. Samo od kod? Nič, ne spomnim se. Bom že videl. Mami je čisto navdušena. Meni je v naši hiši lepo, a ona pravi, da je na morju bolje. Bo že res. In nekega dne se odpravimo. Z dedijevim avtom! Brum! Tega imam tako rad. Lepo je. Med vožnjo nič ne sitnarim, neprestano čebļjam in gledam skozi okno. V Piranu smo. Aha, zdaj se pa spomnim! Tu je tisti bim-bam! Ko ga prvič slišim na Tartinijevem trgu, kar obstanem in ponavljam za njim: Baaam – baaam. Tudi ati in mami obstaneta in se čudita, ker me tako prevzame. Odslej je cerkveni zvonik zame najbolj zanimiv. Proti njemu gledam kadar bije, če ne, čakam, da bo. Naše stanovanje je čisto blizu, tako poslušam tudi tam. Z zvonom se neprestano oglašava. Najprej on, nato jaz kot njegov odmev. Od takrat kličem vse cerkvice bim-bam. Velike in male, take, ki stojijo blizu in tiste, ki jih komaj vidim ali pa samo slišim. Vedno se oglašajo, jaz pa vsakokrat pozorno poslušam. Nihče me ne sme zmotiti. Matej pravi, da sem malce religiozen. Kaj je to, ne vem, vendar je on velik in močan, zato ima gotovo prav. Stanovanje v Piranu je majhno, ampak tam imam vse, kar potrebujem. Večino dneva preživiva z mami zunaj. Na plaži, sprehodih. Poišče za naju prijeten kotiček. Tam imam veliko dela! Raziskujem svoj voziček. Kar naprej se dvigujem ob njem. In stopam na prste. Menda so se mi oblikovale čvrste mišice na nogah. Neprestano se smejem. Potiho in naglas. V dobro voljo spravljam mimoidoče. Vsi me že poznajo, mi vračajo smeh, me pobožajo in poklepetajo z nama. Mami vozi s seboj napihljiv bazen. Misli, da bom plaval v njem? Zakaj drugi plavajo v morju in govorila je, kako lepo je? Nekega dne me mora nesti v morje. Malo mrzlo je, pa ne dolgo. Hitro se navadim. Tu pa res lahko na vso moč čofotam, nikogar ne motim. Le včasih me zapečejo oči in voda je čudnega okusa! Postajam vedno bolj navdušen. In mami še bolj vesela.

V trgovini

Ko je prevroče, greva domov. Ali pa v trgovino. Tam je vse polno pisanih stvari in zanimivih ljudi. Tudi prijetno hladno je. Mami mi zmeraj kaj kupi. Tako sem prav zadovoljen.

Vroč dan je. Ljudje se vlečejo po trgovini, radi bi kar najhitreje domov, pa gre hudo počasi. Radovedno opazujem in oči zapičim v pisan ovitek na polici. Gotovo je v njem nekaj dobrega! Tako lepo zavite so samo dobre stvari. „Mam - mam,“ začnem na ves glas zahtevati: „Mam - mam.“ Znova in znova. Dobrodošla sprememba za utrujene obiskovalce. Ogledujejo me, lačnega dojenčka. Mami vsa zmedena poizkuša ugotoviti, kaj želim. Ogromno stvari je. Odloči se za majhno rulado. Ni ravno tisto, kar sem hotel. Vseeno se nasmehnem in veselo govorim mam - mam. Tudi nakupovalci so veseli, vsi smo prav dobre volje.

Biba

V Piranu sem kar naprej lačen. Jem že za mizo, na svojem stolčku. Največkrat enako hrano kot drugi. To mi je tako zelo všeč. Kadar hrana ni primerna zame, mi dajo kašico. Sprva negodujem, potem vendarle pojem. Danes so na vrsti ribe. Nisem jih še jedel. Menda jih ne smem. Joj, kako me mika babičina! Tako poželjivo gledam vanjo, da babica prosi mami, če mi jo lahko da. Mami dovoli! Obe sta prepričani, da mi ne bo všeč, in bo potem, ko bom pokusil, mir. Kje pa! Ko malo pojem, me še bolj mika. In mi jo dajo. Preden se zavedo, pol babičine ribe izgine v moj želodček. Da je zdaj pa res dovolj, rečejo. Tudi prav. Saj sem sit. Odločijo se, da bom odslej lahko jedel ribe doma in v restavraciji. Hura!! Pa sem jih!

Skoraj celo poletje preživim na morju. Močan in zgovoren sem. Kar naprej se oglašam. Najbolj, kadar pride konec tedna ati. Najlepše je seveda, ko ima dopust. To je šele pravo življenje na morju!

Mmmmm. Mami je imela prav. Na morju je lepo. Ne čudim se več, da ga kar naprej omenja. Niti ne, da kakor hitro posije sonce, hoče v Piran. Kar tu bi rada živila. Našo hišo bi skupaj z vrtom preselila sem. Morje in stanovanje ob njem pa povezujem tudi z dedijem in babi. Kadar ju ni, sem malo izgubljen. „Ni. Ni,” se pritožujem. Babica pravi, da je doslej poznala le morsko deklico. To je moja mami. Zdaj pozna še morskega dečka. Mene.

V vrtcu

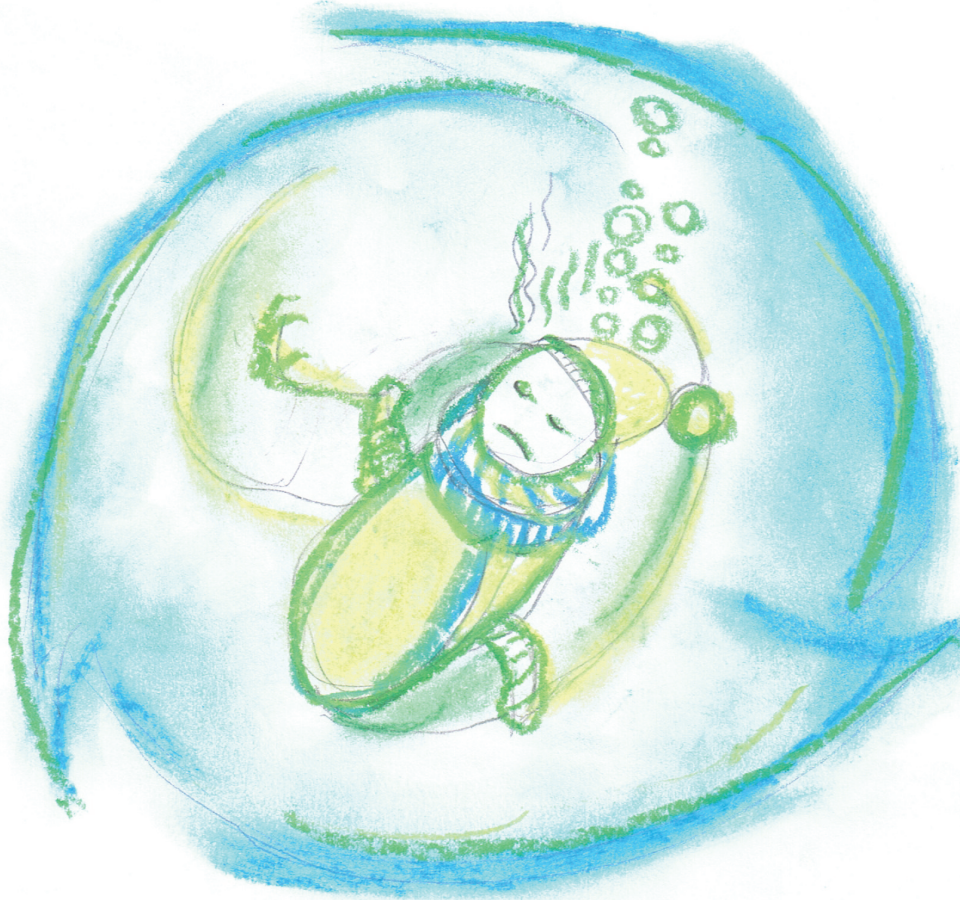
Zelo hitro napredujem. Zato sta se ati in mami odločila, da bom šel v vrtec. Tam naj bi imel veliko prijateljev. Raje bi bil doma, toda mami mora v službo. Tako hodim v vrtec in se igram. Imam prijazni teti, ki mi pomagata. Niso pa preveč pametni ti moji prijatelji v vrtcu. Ne razumejo, kaj govorim. „Tam ožice, ven gemo, kaj si lekel, ati bo prišel iz sužbe, ada imam igačke, kje so moji patki, bi pil, kal sami se igrajte ...”¹ Mami in ati razumeta vse. Tudi shodil sem. Navdušena sta ob mojih prvih korakih. Vzgojiteljici sta opazili in me pohvalili. Vrtničkarji pa nič. Zanje ni bilo nič novega, ko sem prikorakal brez atijeve pomoči. Pomembno je bilo, da sem se smejal, kajti mojega smeha se nalezejo takoj, ko se prikažem. To jim je očitno všeč, je vredno pozornosti in posnemanja.

¹ *Prevod: „Tam rožica, ven gremo, kaj si rekel, ati bo prišel iz službe, rada imam igračke, kje so moji copatki, pil bi, kar sami se igrajte, ...”*

Bolnik

Velikokrat sem bolan. Imam zvišano temperaturo, bolijo me ušesa in moram k zdravnici. Kajpak sva potem z mami nekaj časa doma. V začetku je hudo, ker se slabo počutim. Pa tudi sitnarim na veliko. Nihče ponoči ne spi. Seveda je pozneje

BOLNIK

Kazalo

7	Tako se je začelo	30	Prvič na Krku
8	V trebuščku	32	Dogodivščine na Krku
9	Moje rojstvo	33	Tolovaj
9	Dido	34	Tudi lepih stvari se naveličam
11	Popotnik	34	Na morju je zame najbolje
12	Morski deček	36	Sončni zahod
13	V trgovini	36	Oblačno jutro
13	Biba	39	Pip, pip prebujanje
14	V vrtcu	40	Zdrav sem
15	Bolnik	41	Zdaj hodim v varstvo k teti Mariji
16	Smejko	42	Sredi zime v brunarici
17	Prvi rojstni dan	42	Stanovanje v Idriji
17	Darila	44	Milevin rojstni dan
19	Prijatelj Dido	45	Z atijem pri slapu
20	Medvedek odkriva svoj svet	46	Nesreča v kopalnici
21	Božične in novoletne počitnice	48	Zbiljsko jezero
22	Zasnežena brunarica	49	Odkritje
24	Pomočnik	51	Teja
25	Atija in mami pa kar ni	53	Moja narava
26	Silvestrovo	55	Živali so moje prijateljice
28	V vrtec hodim le še na obisk	57	Igram se s Snegom
29	Ponovno v počitniški hišici	59	Dobim bratca Aljaža

60	Na oddihu	90	Dedka Mraza sem tudi letos zamudil
62	Pomlad na Krku	92	Moja prva zgodba
64	V stanovanju	93	Moje črke
65	Večerni pogovori	94	Velenje
68	Nesreča v postelji	96	Večerja
69	Vrnemo se domov	96	Plamenčki sreče
70	Nadaljevanje pomladanskih počitnic	97	V gradu
71	Lep konec tedna	100	Iskrica življenja
71	V živalskem vrtu	102	Nov prijatelj
72	Zajčka	103	Policaj
74	Včasih sem prava pokora	105	V malem sadovnjaku
75	Vragolije na plaži	107	Pri dediju in babici sem, kadar zbolim, včasih pa kar tako
76	Tako pa nisem mislil	108	Babica in dedi sta še v Medvodah
77	Kaj bosta rekla mami in ati?	109	Hitro, zelo hitro rasem
79	Mojih nagajivosti je veliko	110	Umetnik sem
80	Potoval bi	113	Nagrada
81	Zelo rad pomagam	116	Lepo bi bilo in spodobilo bi se
82	Fantkovo dojemanje jesenskega dne ali Nimam časa		
84	Jesenski sprehod		
87	Medvode		
88	Podstrešja		

